

*La seva família té
riquesa i bona posició
social, ara és el moment
de trobar l'amor*

ELS DAVENPORT

KRYSTAL MARQUIS

elastic

Primera edició: maig del 2023

Títol original anglès: *The Davenport*s

Disseny de coberta: Theresa Evangelista

Il·lustració de coberta; ©2023 Deanna Halsall

Foto de l'autora: Kimberly Marquis

Adaptació de la coberta: Book & Look

Maquetació: Endoradisseny

© 2023, Krystal Marquis, pel text

Publicat originalment per Alloy Entertainment, LLC.

Amb l'acord de Rights People, Londres.

© 2023, Jordi Vidal i Tubau, per la traducció

© 2023, Elastic, per aquesta edició

Direcció editorial: Pema Maymó

Elastic és un segell de Grup Enciclopèdia

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

Imprès a Liberdúplex

Dipòsit legal: B-1.561-2023

ISBN: 978-84-19478-55-9

Imprès a la UE

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*Als meus pares per acceptar que la facultat
de Medicina no seria un problema.
El vostre amor, el vostre suport i el vostre sacrifici
em van donar coratge per perseguir aquest somni.*

CHICAGO, 1910

CAPÍTOL I

Olivia

OLIVIA ELISE DAVENPORT VA TREURE un rotlle de seda de color groc viu del mostrari i se'l va acostar a la seva cara fosca. Se sentia atreta per la tela brillant gairebé amagada darrere les peces de colors pastel apagats, com un raig de sol obrint-se pas entre els núvols, i es va preguntar si era massa resplendent per a l'inici de la temporada. Subjectava amb la mà lliure una mostra de punta amb pedreria i va provar d'imaginar el so que faria remorejant al voltant dels seus turmells mentre ballava. «Hi haurà molts balls», va pensar.

L'emoció li bullia dins del pit. La temporada de vestits de festa i xampany havia arribat un cop acabades les celebracions de Pasqua. Ara que l'Olivia començava a fer vida so-

cial, era hora que trobés marit. Era la seva segona temporada, i estava llesta. Llesta per complir el seu deure i fer sentir orgullosos els pares, com havia fet sempre.

L'únic problema? Costava trobar bons partits, nascuts en la família adient, educats i cridats per heretar una gran fortuna, que fossin també negres.

L'Olivia va respirar fondo. La seda groga li va caure del braç. Sabia què diria la seva mare: que era massa llampant. A més, només havia vingut a buscar unes peces que havien fet retocar.

—En què et puc ajudar?

L'Olivia es va sobresaltar en sentir la veu sobre la seva espatlla. Una dependenta estava dreta al seu costat amb les mans entrelaçades. Tot i el somriure a la cara, aquells ulls blaus delataven una intenció diferent.

—Només admirava la selecció de teles. —L'Olivia es va girar cap al mostrari de barrets d'ala ampla, sense fer cas dels ulls de la noia clavats a la seva esquena—. I espero la meva amiga —va afegir. «On és la Ruby?» Era la seva millor amiga qui havia insistit a enviar els criats amb els paquets i tafanejar a Marshall Field's totes soles. I ara no se la veia enlloc.

La dependenta es va escurar la gola.

—Pots recollir els encàrrecs de la teva mestressa al taulell de servei. T'hi puc dirigir, si t'has perdut.

—Sé on és el taulell de servei, gràcies —va dir l'Olivia amb un somriure tibet, ignorant el desdeny. Tot al seu vol-

tant, cares pàl·lides observaven l'escena amb creixent curiositat. Algú va riure darrere seu.

Va recordar les paraules de la seva mare: estar sempre per sobre. Perquè la seva família era excepcional. Rica. Atractiva. *Negra*. La Ruby lluia la seva riquesa com si fos una armadura, habitualment en forma de joies i pells. L'Olivia preferia l'aire discret que observava en la seva mare.

Avui, aquelles maneres impecables no importaven. La seva bellesa no era cap escut. L'únic que la noia que tenia al davant podia veure era el seu color de pell. Va estirar l'esquena i es va redreçar alta com era mentre assenyalava el fermall adornat amb pedres precioses més gros del mostrari.

—Emboliqui'm això, si us plau. I també aquell barret. Per a la meva germana. Sempre s'enfada si arribo a casa sense alguna cosa per a ella —va dir en un to de complicitat a les altres clientes, tot i que sabia molt bé que la Helen preferia unes alicates a un barret. L'Olivia caminava a poc a poc pel local—. Aquests guants. —Es va tocar la barbata pensativament—. Cinc metres d'aquella seda groga...

—Disculpa...

—Senyoreta —va suggerir l'Olivia.

Les galtes de la dependenta es van enrojolar.

«Bé», va pensar l'Olivia, «s'ha adonat del seu error».

—Senyoreta —va esbufegar la noia de la botiga, visiblement derrotada—. Les seves eleccions són força cares.

—Sí, bé —va dir l'Olivia, perdent el to sorneguer—. Tinc gustos cars. Ho pot carregar al compte de la meva famí-

lia. —Va mirar la dependenta—. El cognom és Davenport. —No hi havia gaires compradors negres donant ordres a dependents blancs als grans magatzems. Però Davenport, un cognom cultivat per l'esforç del seu pare i la determinació de la seva mare, era ben conegut. Era prou convincent per permetre al pare l'entrada a la majoria de clubs distingits de Chicago, a la mare a les juntes benèfiques més exclusives, i al germà gran a la universitat. Podia ser que Chicago s'hagués convertit en un far al Nord, on moltes persones negres prosperaven sota lleis aprovades durant i després de la Reconstrucció, però les escenes difícils per causa del color de la seva pell encara l'agafaven desprevinguda.

Una segona dependenta, una dona més gran i amb més educació, va sortir entre la gent.

—Jo la puc ajudar, senyoreta Davenport. Eliza, pots retirar-te —va dir a la noia de la botiga. L'Olivia la va reconèixer com una de les dependents habituals de la mare—. Com està, maca?

L'enuig de l'Olivia va començar a minvar mentre observava com la dona gran s'afanyava a embolicar articles amb tela. Sabia que s'estava portant de manera mesquina. Ben mirat, tenia una vida privilegiada. Va pensar a cancel·lar la compra i demanar que ho tornessin tot al seu lloc, però encara podia sentir els ulls de l'altra dependent mirant des de lluny. I orgull era una de les coses que els Davenport tenien en abundància.

Al final va aparèixer la Ruby. L'Olivia es va sentir alleu-

jada en veure la seva amiga i deixar de ser l'única persona negra a l'establiment.

La Ruby tenia la cara enrojolada i els ulls lluents.

—He sentit a dir que hi ha hagut un enrenou —va dir amb un somriure—. Què ha passat?

En Harold, el cotxer, va apartar el carruatge de la vorera davant de Marshall Field's i es va incorporar al trànsit de State Street.

Era mitja tarda d'un dia a principis de primavera i Chicago estava animada. Restaurants porticats compartien parets amb fàbriques de maons i vidres que llançaven núvols artificials cap al cel. Les campanetes dels tramvies competien amb els clàxons dels cotxes motoritzats. Homes amb vestits de xeviot passaven atrafegats pel costat de venedors de diaris que cridaven a les cantonades. Tota mena de gent omplia els carrers mentre l'Olivia observava des de la finestra d'una de les moltes luxoses calesses de la seva família, oculta per una coberta folrada de seda.

—Oh, Olivia. —La Ruby li va agafar la mà—. Aquella noia sabia perfectament que el teu vestit costa més del que ella guanya en un mes. Això ha estat pura i simple enveja.

L'Olivia va intentar somriure i va plegar les mans sobre la falda. La seva amiga tenia raó, però hi havia alguna cosa més. Aquella noia havia mirat l'Olivia com si fos una lladre. Una impostora.

L'Olivia no s'acostumaria mai a aquella mirada.

Al seu costat, la Ruby va examinar el rivet de pell de guineu d'un parell de guants que l'Olivia havia adquirit durant la seva compra compulsiva.

—Queda-te'ls —va dir l'Olivia, captant la mirada de la seva millor amiga. Una cosa menys per recordar la desagradable escena.

La Ruby es va posar els guants i es va subjectar la cara per allisar-se-la. Llavors va moure les celles i va treure la llengua fins que l'Olivia li va fer un somriure de veritat i totes dues van esclatar a riure.

En Harold va aturar el carruatge a la cruïlla. El camí recte els portaria al North Side, on vivien els residents més rics de Chicago. Era allà on els Davenport tenien casa seva.

—Ah! Per cert —va dir la Ruby—, m'ho vaig imaginar o la Helen va sortir l'altre dia del teu garatge coberta de greix de cap a peus? —Va contenir una rialla.

L'Olivia va girar els ulls en blanc. La seva germana petita estava decidida a ser tan incasable com pogués.

—Hauria de ser més prudent. Si el papa la veu, tindrà un atac.

De petites, l'Olivia i la Helen havien estat molt unides. Juntament amb la seva minyona Amy-Rose, i després la Ruby, havien convertit els jardins de la finca familiar en el seu propi regne. Allà s'hi passaven hores, evitant la seva institutriu. Quan va arribar el moment que l'Olivia es presentés en societat la primavera passada, va decidir acabar les

criaturades, confiant que la Helen seguiria el seu exemple. Però la Helen semblava dirigir-se en una altra direcció.

Quan en Harold va conduir el cotxe a través de les portes de la Mansió Freeport, l'Olivia no es podia imaginar una acollida més bonica després d'una llarga jornada. La mansió dels Davenport es trobava al límit d'un dels barris més exclusius de Chicago, on la seva finca empetitia les del voltant. Quan l'Olivia era més jove, creia que era degut als diners de la seva família. Més endavant es va adonar que era perquè ningú no volia comprar propietats que limitessin amb la finca d'una família negra. El terreny incloïa unes quantes hectàrees per a jardins, quadres i deveses perquè hi correguessin els cavalls. L'últim afegitó era un garatge per reparar els carruatges Davenport i els automòbils que en John col·leccionava.

La Companyia de Carruatges Davenport era un acte de fe que el seu pare havia fet anys enrere. Quan era molt jove, havia fugit de l'esclavitud i efectuat el perillós viatge cap al nord, on la gent negra tenia la possibilitat de trobar una cosa semblant a la llibertat. Somiava crear un cotxe tirat per cavalls, tan luxós que seria més que un mitjà de transport. I ho va aconseguir. Poc després que se'n riguessin al garatge on treballava, en William Davenport va reunir els seus estalvis i uns quants treballadors descontents i va fundar el seu propi negoci. Va prosperar, i al cap d'un temps els seus carruatges es van convertir en els més sol·licitats del món.

Però ara, amb els automòbils competint per l'espai als car-

rers de la ciutat, en John havia començat a pressionar el seu pare perquè es posés al dia.

—Mira. —La Ruby va assenyalar el faetó a tocar del garatge—. És un dels vostres?

El faetó tenia un disseny espartà. De color negre mat, amb unes rodes altes i primes i sense xofer, el contrari dels models Davenport amb els seus seients entapissats de vellut, pneumàtics robustos i gruixuts per a un viatge còmode, i un acabat tan lacat, que et podies veure reflectit sobre el blasó de pa d'or dels Davenport estampat al darrere.

L'Olivia es va redreçar i es va recollir les faldilles.

—Segurament és un dels projectes d'en John. Però no entenc per què l'ha portat aquí. Des que va venir a casa amb el seu automòbil, ell i la Helen no parlen de res més.

—I en John, vindrà a sopar, avui? —va preguntar la Ruby, fingint indiferència.

L'Olivia va girar els ulls en blanc. La seva millor amiga era pèssima a l'hora d'ocultar l'interès que sentia pel seu germà.

—Necessita menjar —va respondre burleta.

L'Olivia va baixar els graons del carruatge i va contemplar Freeport, l'únic lloc que havia anomenat casa seva. L'edifici victorià de tres plantes estava pintat d'un blau pàl·lid, amb teulades inclinades en dos aiguavessos i un parell de torres. La barana de fusta de l'ampli porxo estava tallada amb un disseny d'heura tan realista, que semblava que les fulles oscil·laven en l'aire. Unes grans portes de roure s'obrien davant seu deixant al descobert una gran escalinata que puja-

va serpentejant pel costat del vestíbul, intensament il·luminat pel sol de mitja tarda que es filtrava a través dels vitralls de la cúpula.

L'Edward, el majordom, va esperar pacientment que li donessin els barrets i els guants.

—Fa tard al te, senyoreta —va xiuxiuejar.

—El te? —va preguntar ella. La seva mare no havia dit res sobre cap te. L'Olivia es va estirar la cinta de sota la barbata i va dirigir a la Ruby una mirada desconcertada.

Les noies van avançar ràpidament pels terres de fusta noble polida, deixant enrere els miralls amb marcs daurats, cap a la sala d'estar. L'Olivia contenia la respiració, amb el front arrufat, quan va obrir la porta.

—Em sap greu fer...

La seva disculpa es va esvaïr quan va veure un guapo desconegut que seia davant dels seus pares. Un vestit de xeviot de color camell li envoltava una pell fosca i llisa.

—Ah, aquí la tenim. —L'Emmeline Davenport es va aixecar del sofà, i la faldilla del vestit llarg va caure amb elegància al seu voltant. Estava impecablement dreta, però l'Olivia no sabia si era per efecte de la cotilla que duïa o per pura determinació. La senyora Davenport va llançar una ràpida mirada a la seva filla amb els expressius ulls ametllats que compartien i va apartar amb delicadesa el seu convidat del senyor Davenport i el servei de te.

—Li presento la nostra filla Olivia. Reina, aquest és el senyor Lawrence.

El senyor que l'Olivia tenia al davant no s'assemblava a cap dels joves solters que havia conegut. Era molt més alt que ella i es va fixar en l'amplada de les seves espatlles. Duia els cabells pentinats de costat i ben allisats. Ni un sol cabell fora de lloc. Ni tan sols al seu espès bigoti, que emmarcava uns llavis molsuts que es van separar en veure-la per mostrar unes dents molt blanques i un somriure confiat. Les galtes llises acabaven en una barbata partida.

Era molt guapo.

—Encantada de coneixe'l. —L'Olivia li va allargar la mà.

—El gust és meu —va respondre ell, acceptant-li la mà i inclinant el cap. La seva veu, que tenia accent, era tan greu que li va transmetre una vibració al braç.

L'Olivia va observar el somriure que es formava al rostre del seu pare. Els grans ulls marrons del senyor Davenport es van estovar. Es va treure les ulleres del nas orgullós i se les va ficar a la butxaca de la jaqueta. Va deixar el bastó contra la cadira i es va reunir amb la mare a les finestres de la sala. Constituïen la millor imatge del que l'Olivia volia. Una parella inseparable.

Un moviment al seu costat li va fer tornar l'atenció al convidat.

—Ruby Tremaine. No crec que ens coneguem —va dir la Ruby, i va estirar la mà entre ells. L'Olivia va mirar els ulls del senyor, en els quals va brillar un fulgor divertit davant l'atreviment de l'amiga.

—Jacob Lawrence. És un plaer coneixe-la, també —va dir.

—El senyor Lawrence fa poc que ha arribat de Londres —va anunciar la senyora Davenport amb un somriure, abans de tornar la seva atenció al pare de l'Olivia.

—Ah, sí? I què l'ha portat a Chicago? —va preguntar l'Olivia.

Els ulls de l'home van trobar els de la noia.

—La cerca de noves oportunitats.

«Segur», va pensar l'Olivia.

—Quina mena d'oportunitats? —Amb prou feines podia contenir el coqueteig de la seva veu.

El senyor Lawrence va somriure.

—Miro d'ampliar el meu negoci marítim fora de les illes Britàniques. Fa uns dies vaig conèixer el seu pare en un quiosc i ell es va oferir amablement a fer-me algunes presentacions. He vingut per donar-li les gràcies.

L'Olivia va sentir les mirades dels pares des de l'altra banda de la sala i es va acostar al senyor Lawrence.

—Disculpi el meu retard. Si hagués sabut que venia, no l'hauria fet esperar.

Sense apartar els ulls de l'Olivia, el senyor Lawrence va respondre:

—No cal que es disculpi. La meva visita no estava prevista. Només lamento que no puguem compartir més estona.

A l'Olivia se li va accelerar el cor.

La Ruby es va interposar entre ells mig remenant el cul.

—Insisteixo absolutament que assisteixi a la festa del meu pare aquest divendres.

—És una campanya de recaptació de fons per a la candidatura a l'alcaldia del senyor Tremaine —va dir la mare de l'Olivia, acostant-se-li. Es va girar cap al senyor Lawrence—. El saló dels Tremaine no és tan gran com el nostre, però de segur que serà una reunió íntima i acollidora.

L'Olivia va llançar una mirada de disculpa a la seva millor amiga i va dir:

—Sempre m'ha semblat que el jardí dels Tremaine està preciós en aquesta època de l'any. El tindreu obert, Ruby?

—Naturalment. —La Ruby es va escurar el nas—. No hem reparat en les despeses.

El senyor Davenport va aparèixer al costat del senyor Lawrence.

—Serà l'oportunitat perfecta per trobar les principals personalitats de Chicago.

—És molt amable. No se m'acut cap manera millor de passar la nit de divendres. —El senyor Lawrence es va dirigir a l'Olivia—. La veuré allà?

L'Olivia es va sentir un pessigolleig a l'estómac. La temporada tot just acabava de començar i vet aquí que el pretendent més atractiu que havia vist mai era literalment al seu saló. Potser al final trobar marit resultaria més fàcil del que es pensava.

—Naturalment —va contestar amb un somriure aflorent-li als llavis—. Potser fins i tot li reservaré un ball.

La primera edició
d'aquest llibre es va imprimir
a Liberdúplex, el mes de
març del 2023.

En el Chicago del 1910, els Davenport són una de les poques famílies negres que compten amb gran riquesa i bona posició social.

L'**Olivia** Davenport, l'atractiva filla gran, està preparada per complir el seu deure i casar-se... fins que coneix un carismàtic líder de la lluita pels drets civils i salten espurnes.

La filla menor, la **Helen**, prefereix reparar automòbils a enamorar-se... a menys que sigui del pretendent de la seva germana.

L'**Amy-Rose**, l'amiga de la infantesa convertida en la donzella de les germanes Davenport, somia amb obrir el seu propi negoci... i casar-se amb l'home amb el qual mai podria estar: el John, el germà de l'Olivia i la Helen.

Però la millor amiga de l'Olivia, la **Ruby**, també té posats els ulls en el John... La pressió familiar l'obliga a ordir un pla per conquerir el seu cor, just quan una altra persona conquista el d'ella.

**QUATRE DONES DECIDIDES I APASSIONADES
DESCOBREIXEN EL VALOR NECESSARI PER SEGUIR
EL SEU PROPI CAMÍ A LA VIDA... I A L'AMOR.**

elastic
BOOKS

www.elastic-books.cat

P.V.P. 18 €

9 788419 478559

 @ElasticLibres

 @ElasticLibres

 @ElasticBooks